

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: O. S.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2017, č.j. OAM-1092/ZA-ZA13-ZA16-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím shledal žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil.

II. Obsah žaloby

2. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení byl zkrácen na svých právech Pochybení žalovaného

spatřuje v porušení ust. § 3 a § 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád), a to v souvislosti s § 14a a § 25 písm. i) zákona o azylu. Má za to, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení. Nesouhlasí s učiněným závěrem žalovaného, že uvedl naprosto stejné motivy odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu opětovně vrátit jako ve své první žádosti o mezinárodní ochranu. Tehdy tvrdil pouze to, že na Ukrajině nikoho nemá a nechce se tam vrátit. Probíhající válku jako důvod pro podání žádosti netvrdil. Namítá, že ač se žalovaný v rámci prvního řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu zabýval obecnou bezpečnostní situací na Ukrajině, měl tuto žalobcem tvrzenou skutečnost posuzovat jako novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a zákona o azylu a jeho současnou opakovanou žádost meritorně posoudit právě s ohledem na probíhající ukrajinský konflikt. Uvedl, že mezi jeho první a druhou žádostí uplynula doba dvou let a celková bezpečnostní situace na Ukrajině se změnila. Dochází k dalším vlnám mobilizace civilního obyvatelstva bez ohledu na to, zda absolvovali základní vojenský výcvik či nikoli. Je tedy pravděpodobné, že v případě návratu do vlasti by mohl být povolán do boje. Má za to, že žalovaný měl jeho žádost posuzovat i ve světle těchto okolností i přesto, že v rámci správního řízení výslovně netvrdil, že by se obával nástupu do armády. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel její oprávněnost, odkázal na obsah správního spisu a vydané rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Zdůraznil, že žalobce v opakované žádosti uvedl, že ze země původu odjel již v roce 2007 na polské vízum za práci a za novým životem. Přehlédnout nelze ani to, že žalobce poprvé požádal o mezinárodní ochranu dne 18. 12. 2014, až poté, co byl dne 2. 6. 2014 zadržen cizineckou policií, tedy v situaci, kdy byl ohrožen správním vyhoštěním z důvodu dlouhodobého nelegálního pobytu na území ČR a vědomým porušováním právního řádu země pobytu. Ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 12. 2016 žádné nové skutečnosti neuvedl. Žalovaný proto shledal splnění podmínek pro zastavení řízení. Odkázal v tomto směru na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č.j. 9 Azs 5/2009-63, podle kterého *„hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotně-právní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí“*. Odkázal i na další judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se zjišťování skutečného stavu věci, podle které břemeno tvrzení leží na žalobci.
4. K otázce ozbrojeného konfliktu na Ukrajině žalovaný rovněž odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které nelze odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je v zemi původu povinná, bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím (viz rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2004, č.j. 5 Azs 4/2004-49). Takové skutečnost však žalobce neuvedl. Žalovaný svůj

závěr o bezpečnostní situaci na Ukrajině podložil aktuálními zprávami z nezávislých zdrojů. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu žalobce nevyjádřil ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.
6. V přezkumném řízení soud vycházel z obsahu správního spisu, z něhož ověřil, že žalobce poprvé požádal o mezinárodní ochranu v České republice dne 18. 12. 2014. Rozhodnutím ze dne 23. 3. 2011 žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu ve smyslu ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 31. 8. 2016. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 15. 12. 2016 odmítl kasační žalobce pro nepřijatelnost.
7. V současné druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal dne 29. 12. 2016 (dne 4. 1. 2016 poskytl údaje k podané žádosti) uvedl, že je ukrajinské národnosti, vyznává pravoslavné křesťanství, je svobodný, bezdětný a bez politického přesvědčení. Na Ukrajině žil ve Lvovské oblasti. Od roku 2007 pobývá na území České republiky, kde také v roce 2014 poprvé neúspěšně požádal o mezinárodní ochranu. O mezinárodní ochranu žádá proto, že na Ukrajině nemá žádné zázemí, maminka mu zemřela před pěti lety, nemá kde bydlet. Na Ukrajině jsou problémy se získáním práce a problémy kvůli válce. Jiné skutečnosti neuvedl.
8. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace MZV ČR č.j. 103518/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016, Výroční zprávy Amnesty International 2015/2016 - Ukrajina ze dne 24. 2. 2016, Informace OAMP-Ukrajina, Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 24. 11. 2016. Dále vycházel z informací o žalobci získaných z Cizineckého informačního systému a spisového materiálu k předchozí žádosti žalobce. Žalobci byla dána možnost dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Uvedené možnosti žalobce využil, s informacemi se seznámit nechtěl, doplnění podkladů nenavrhl. Zopakoval, že na Ukrajině nikoho nemá a nemá se kam vrátit.
9. Na opakované žádosti o mezinárodní ochranu, kdy jsou uváděny tytéž důvody jejich podání, pamatuje zákon o azylu v § 11a odst. 1. Nepřípustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany a s tím související možnost zastavení řízení řeší ustanovení § 10a písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, podle kterého se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.

10. Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
11. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
12. Krajský soud porovnal důvody současné žádosti žalobce s důvody, které uváděl v předchozí žádosti a uzavírá ve shodě se žalovaným, že žalobce v nově vedeném řízení neuvedl žádné nové skutečnosti ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu. Soud neshledal v učiněných závěrech žalovaného ani v jeho postupu v průběhu aktuálně vedeného správního řízení žádné pochybení. Se žalobcem uváděnými důvody odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR (na Ukrajině nic a nikoho nemá, nemá kde bydlet, není tam práce) se žalovaný dostatečně vypořádal v rámci meritorního posouzení jeho žádosti v rozhodnutí ze dne 23. 3. 2015 i pokud jde o doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu. Žalovaný se v dostatečném rozsahu věnoval posouzení bezpečnostní situace na Ukrajině z pohledu hledisek vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu pro případ návratu žalobce do vlasti.
13. Lze tedy souhlasit se žalovaným i v tom, že žalobcem vyslovenou obecnou obavu v souvislosti s válkou na Ukrajině, nelze považovat za novou skutečnost, která by nebyla bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a na základě které by žalovaný měl opětovně meritorně posuzovat žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce z vlasti odjel již v roce 2007 za prací, žil ve Lvovské oblasti, tedy v západní části Ukrajiny, které se válka izolovaná ve dvou oblastech na východě Ukrajiny (Doněcké a Luhanské) nijak zásadně nedotýká. V souvislosti s válkou žalobce v průběhu správního řízení žádné individuální okolnosti či nebezpečí ve vztahu ke své osobě neuvedl. Žalobní námitka v tom směru, že *„žalovaný se měl více snažit zjistit od žalobce další podrobnosti týkající se jeho strachu z války“* není důvodná. Nebylo povinností žalovaného, aby na velmi vágní sdělení žalobce, že *„na Ukrajině jsou velké problémy s válkou“* blíže reagoval.
14. Dospěje-li správní orgán porovnáním důvodů uvedených v opakované žádosti téhož žadatele o udělení mezinárodní ochrany ke zjištění, že se jedná o tytéž skutečnosti, které byly hodnoceny v souvislosti se žádostí dříve uplatněnou, je závěr o nepřipustnosti nové žádosti v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu. Následné zastavení řízení o takovéto žádosti za použití § 25 písm. i) zákona o azylu je za zjištěných okolností případu postup, který má oporu v zákonné úpravě a je v souladu i s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74: *„Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“*).

Krajský soud se plně ztotožňuje se závěry i procesním postupem, které učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí.

15. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), podklady pro vydání rozhodnutí soud považuje vzhledem k žalobcem tvrzeným skutečnostem na dostatečné (§ 50 správního řádu), rozhodnutí je srozumitelné a řádně odůvodněné (§ 68 odst. 3 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

16. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. dubna 2018

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně